

خَطِ يَعْقُوبَ

پیشگفتار

امی خطِ دَ بارِه تعلیم های عملی
آسته که یعقوب بلده ایمانداری یهودی
که دَ منطقه های دُور از وطن خُو
زندگی مُوکد نُوشته کده؛ یعقوب باچه
آبه عیسیٰ مسیح بُود. اُو دَ امزی خط
حکمت ره بطُورِ واضح بلده مقصد و
رفتارِ زندگی مسیحی بیان مُونه و دَ

بارِه اینی مَوْضوع ها توره مُوگیه:
مال-و-دَوْلت، غَرِیبی، وَسْوسَه، رِفْتارِ
نِیک، تَعْصَب، اِیْمان و عَمَل، دَ کار
بُرْدونِ زِبو، اِخْتِلافِ ها، غُرُور،
فِرْوَتنی، قِضاوَت دَ بارِه دِیگرو، پُف-و-
پِطاقِ کدو، صِبر و دُعا.

فهرستِ عِنوانها

سلام ها (فصل ۱ آیه ۱)

ایمان دَ دَورونِ سِختی ها (۱: ۲)

غَرِيبِي وَ ثُرُوْتَمَنْدِي (۹ : ۱)

وَسَوَسَهْ اَز طَرْفِ خُدا نِيِيَهْ

(۱۲ : ۱)

گوشِ دَدُو وَ عَمَلِ كَدُو دَ كَلَامِ خُدا

(۱۹ : ۱)

دَ بَارَهْ تَعْصُبِ وَ طَرْفِدَارِي (۱ : ۲)

رَابِطَهْ بَيْنِ اِيْمَانِ وَ عَمَلِ (۱۴ : ۲)

اِحْتِيَاطِ دَ تَوْرَهْ كُفْتُو (۱ : ۳)

حِکْمَتِ آسْمَانِی (۱۳:۳)

نَتِیْجَه آرْزُوْهَای نَپَاکِ اِی دُنْیَا

(۱:۴)

قِضَاوَتِ کَدُو دَ بِلَه دِیْگَرُو

(۱۱:۴)

پُف-و-پِٹَاقِ دَ بَارَه کَارَایِ اَیْنَدَه

(۱۳:۴)

اِخْطَارِ دَ سَرْمَایَهْدَارَا (۱:۵)

صَبْرِ دَ وِخْتِ مُشْکِلَاتِ (۷:۵)

قُدْرَتِ دُعا (۱۳:۵)

سلام ها

۱) اینجانبِ یعقوبِ غلامِ

خُدا و مَولا عیسیٰ مسیح، دَ پگِ مردُمِ

دوازده طایفه اسرائیل که دَ تمامِ دُنیا

تیت پَرَک شُدِه، سلام تقدیم مُونُم.

ایمان دَ دَورونِ سختی ها

۲) برارونِ عزیز، وختیکه شُمو دَ

مُشکِلات و تجربه های سخت دُچار

مُوشِيدَ غَدْرٍ خَوْشٍ بَشِيدٍ، ^③ چُون
 شُمُو مِيدَنِيدِ كِه اِمْتِحَانِ اِيْمَانِ، صَبْر-و-
 تَحْمَلُ شُمُو رِه زِيَادِ مُونِه. ^④ بِيْلِيدِ
 كِه صَبْر-و-تَحْمَلُ دَ وَجُودِ شُمُو كَامِلِ
 شُنِه تَاكِه شُمُو پُورِه وَ كَامِلِ شُنِيدِ وَ دَ
 هِيچِ چِيْزِ ضَرْوَرَتِ نَدَاشْتِه بَشِيدِ. ^⑤
 اَكِه كُدَمِ نَفَرِ دَ مِيْنَكَلِ شُمُو اَز نِيْگَاهِ
 حِكْمَتِ-و-دَانَايِي كَمِ بَشِه اُو اَز خُدا
 طَلَبِ كُنِه وَ بَلَدِه شِي دَدِه مُوشِه، چُون
 هَر كَسِي كِه حِكْمَتِ طَلَبِ كُنِه خُداوْنِدِ
 سَخَاوَتْمَنْدَانِه دَزُو مِيدِيَه وَ اُو رِه
 سَرْزَنِش نَمُو كُنِه. ^⑥ مِگَمِ وَخْتِيكِه

طلب مونه او باید یقین داشته بشه که
خدا دعای شی ره قبول مونه و او باید
شک-و-شبهه ره د دل خو راه ندیه.
آدم دودله مثل لپه دریا آسته که د
سبب باد ایسو-و-اوسو موخوره. ⑦
ای رقم آدم هرگز گمان نکنه که
خداوند او ره یگو چیز میدیه، ⑧
چون آدم دودله د تمام کارهای خو
محکم نییه.

غریبی و ثروتمندی

⑨ برارِ مُسکینِ-و-غریبِ باید

إفتخارِ کُنه، چراکه اُو دَ نَظَرِ خُدا

سربلند آسته، ⑩ مگم برارِ پیسهدار دَ

وختِ خاری-و-غریبی خُو ام باید إفتخارِ

کُنه، چراکه اُو ام مِثَلِ کُلِّ عَلفِ اَلّی

یگ روز از بَینِ مورِه. ⑪ آفتو که بُر

مُوشه گرمی شی علف ره خُشک مُونه

و کُلِّ شی میریزه و نُوربندی شی از

بَینِ مورِه. اَره، آدمِ دَوْلَتَمَندِ امِ امی

رقم آسته: دَ حالیکه دَ پُشتِ کارای خُو

میگرده، اُو از بَینِ مورِه.

وَسَوَسَه از طرفِ خُدا نِییه

۱۲) نیک دَ بَخْتِ کسی که

آزمایشای زندگی ره برداشت مُونه.

وختیکه ازی آزمایشا بُرو بُر شد، خُدا

تاجِ حیات، یعنی زندگی ابدی ره دَزُو

میدیه، امو زندگی ابدی ره که خُدا دَ

دوستدارای خُو وعده دده. ۱۳) وختیکه

انسان وَسَوَسَه مُوشه، اُو باید نگیه

که: ”خُدا مَره وَسَوَسَه کده، ” چراکه

خُدا از وَسَوَسَه و بدی دُور آسته و هیچ

کس ره دَ وَسَوَسَه نَمیندزه. ۱۴) انسان

أَوْ غَيْتِ دُجَارٍ وَسَوَسَهُ مُوشَهُ كَهْ دَ
خَاهِشَايِ نَفْسَانِي خُو كِرِفْتَارِ شُدَه دَ دَامِ
عِيَاشِي خُو مَوْفْتَه. ^(١٥) پَس شَهْوَتِ وَ
عَيْشِ-وَ-نُوشِ دَ زَنْدَكِي اِنْسَانِ كُنَاهِ رَه
دَ وَجُودِ مِيرَه وَ كُنَاهِ وَخْتِيكَه غَدَرِ كَلَوِ
شُدِ، بَاعِثِ مَرَكِ مُوشَه.

^(١٦) بَرَارُونِ عَزِيْزِ، خُودِ رَه بَازِي
نَدِيْدِ. ^(١٧) تَمَامِ نِعْمَتَايِ خُوبِ وَ مُكَمَلِ
ازِ اَسْمُو وَ ازِ سُونِ خُدا مِيِيَه كَه خَالِقِ
نُورِ اَسْتَه وَ دَ شَانِ ازُو تَغْيِيْرِ نِيِيَه مِثْلِ
سَايَه وَرِي كَه مِيِيَه وَ مَوْرَه. ^(١٨) اَوْ دَ

مُطَابِقِ إِرَادِهِ خُو و دَ وَسِيلِهِ كَلَامِ
حَقِيقَتِ مَو رِه زِنْدَگِی نَو دَد تَاکِه مَو
نَمُونِه از مَخْلُوقَاتِ نَو اَزُو بَشِی .

گوش دَدو و عمل کدو دَ کَلَامِ خُدا

①۹ برارونِ عَزِيز، هر کس بايد هر
غَيْتِ دَ گوش کدو تيار بَشِه و پيش از
توره گُفتو خُوب فِکَر کُنِه و زُود قار
نَشْنِه، ②۰ چراکِه قارِ اِنسانِ راستی-و-
صداقتی ره که خُدا ميخايه، دَ و جُود

نَمیره. ②۱ پس امزی خاطر، هر رقم
بدی و کارای شیطانی ره که دَ زندگی
شُمو آسته از خود دُور کُنید و کلامِ
خُدا ره که دَ دِلِ شُمو کِشت شده دَ
نَرَمی قَبول کُنید. ای کلام، قُدرت دَره
که جان شُمو ره نِجات بَدیه.

②۲ نَه تنها گوش کُنیده کلامِ خُدا
بَشید، بَلکه دَز شی عمل کُنید. خود
ره بازی نَدید: ②۳ چُون کسی که کلام
ره فقط گوش میگیره و دَزو عمل
نَمونه اُو مِثلِ آدمی آسته که رُوی خُو

ره دَ آینه مینگره؛ ^(۲۴) آرے، اُو خود ره

مینگره و غیتیکه از پیش آینه دُور

مُوشه پُرمُشت مُونه که رُوی شی چی

رقم بُود. ^(۲۵) لیکن کسی که شریعتِ

کاملِ خُدا ره که انسان ره از چنگِ

گناه آزاد مُونه، محکم بِگیره و دَزُو

پایبند بشه و چیزای ره که شنیده

پُرمُشت نَکنه، بلکه دَزوا عمل کنه،

پروردگار دَ کارای ازو برکت میدیه.

^(۲۶) کسی که خود ره ایماندار

میدنه، مگم زیون خُو ره اداره نمیتنه،

أَوْ خُودَ رِهْ بَازِي مِيدِيَهْ وَ اِيْمَانِ شِي
بِے فَايْدَهْ اَسْتَهْ. ②۷ اِيْمَانِ پَاك وَ بِي
عَيْبِ دَ نَظَرِ خُدا يَعْني اَتِهْ اَسْمَانِي اِيْنِي
اَسْتَهْ كِهْ مَوِيْتِيْمَا وَ خَاثُونُوِي بِيُوَهْ رِهْ دَ
مُصِيْبِتِ شِي دِلْگِيْرِي كَدِهْ كَوْمَكْ كُنِي
وَ خُودَ رِهْ قَدْ فِساَدِ هَايِ دُنْيَا اَلُوْدَهْ
نَكُنِي.

دَ بَارِهْ تَعْصُبِ وَ طَرْفَدَارِي

۲ ① بَرَارايِ عَزِيْزِ، اِيْمَانِي رِهْ
كِهْ شُمُو دَ مَوْلَايِ پُرْجَلَالِ مَوِ عِيْسَى
مَسِيْحِ دَرِيْدِ، نَبَايْدِ قَدْ ظَاهِرِيْنِي وَ

تبعیض قتی بشه. ② فرض کنید یگ

نفر دَ مجلس شُمو بیه که کالای

قیمتی دَ جان شی و انگشتی های

طَلایی ام دَ دست شی بشه و دَ عین

وخت یگ نفرِ نادار خُن کالای غریبانه

داخل شُنه، ③ و شُمو دَمزُو پیسه دار

فِکر خُو ره کلوتر بِگیرید و خُو بترین

جای ره دَزُو ایله کده بُگید: ” بیه

صاحب، اینجی پیشِ بشی. ” مگم دَزُو

غریب بُگید: ” بورُو دَ اُونجی ایسته

شُو یا دَ دانِ درگه بشی! ” ④ آیا شُمو

قد امزی کار خُو دَ بین خُو دُوبینی

نَکدید و قاضی های پُر از فکر های
فاسِد جور نَشدید؟

⑤ پَرارای عزیز، دَز مه گوش

بِیدید: خُدا مَرْدُمِ غَرِیبِ ازی دُنیا ره

اِنْتِخاب کده تا دَ ایمان غنی بَشه و

وارِثِ امز و پادشاهی شُنه که خُدا دَ

دوستدارای خُو وعده دَده. ⑥ مگم

شُمو آدمای غَرِیب ره بے حُرْمَت مُونید.

آیا آدمای پَیْسهدار دَز شُمو ظُلم نَکده

و شُمو ره دَ زور کَشَل کده دَ محاکِمه

نَبُرده؟ ⑦ آیا اُونَا دَ صِدِ نامِ نیکِ

عیسیٰ کہ دَ بِلہ شُمو ایشته شُدہ،
کُفرگویی نَمونہ؟

⑧ اگہ شُمو امی حُکمِ مُہم و بِلند

رہ کہ دَ کلامِ خُدا نوِشته شُدہ یعنی

”ہمسایہ خُو رہ رقمِ خود خُو آلی

دوست دَشته بَش“ دَ جای بیرید، کارِ

نیک رہ انجام میدید. ⑨ لیکن اگہ

ظاہرینی کدہ تبعیض قایل شنید،

شُمو گُناہ مُونید و شریعت شُمو رہ

خطاکار حساب مُونہ، ⑩ چُون اگہ

کُدم کس تمامِ احکامِ شریعت رہ پُورہ

کنه، ولے حتیٰ دَ یِگ نُقْطَه شی
کوتاهی کنه، اُو مِثْلِ که تمامِ شریعت
ره مَیدَه کده بَشَه محکوم آسته. ^(۱۱)
امو خُدا که گفته: ”زِنَا نَكُو!“ ام گفته
که: ”قتل نَكُو!“ پس اگه شُمو از زِنَا
پاک بَشید و لیکن مُرتکِب قتل شُنید،
باز ام شریعت شُمو ره خطاکار حساب
مُونه.

^(۱۲) پس رقمِ کسای توره بُگید و
عمل کنید که دَ وَسِیلَه شریعتی که
آزادی مَیدیه، قضاوت موشه. ^(۱۳)

چُونِ وَخْتِيْكَهٗ خُذَا قِضَاوَتٍ مُّوْنَهٗ اَوْ دَا
كُسى كِه رَحْمِ نَكْدَهٗ بَشَهٗ رَحِيْمِ نَبِيَهٗ .
لِيَكِن رَحْمِ دَا بَلَهٗ قِضَاوَتِ پِيْرُوْزِ مُوشَهٗ .

رَابِطَهٗ بَيْنِ اِيْمَانِ وَ عَمَلِ

١٤) پَرَارَايِ عَزِيْزِ، چِي فَايْدَهٗ دَرَهٗ
اَكِه كَسِ بُگِيَهٗ، ”اِيْمَانِ دَرْمِ“ وَ عَمَلِ
دَزُوْ مَوْجُوْدِ نَبَشَهٗ؟ اَيَا اِيْمَانِ اَزُوْ مِيْتْنَهٗ
اَوْ رَهٗ دَا رُوْزِ قِيَامَتِ نِجَاتِ بَدِيَهٗ؟ ١٥)
اَكِه كُدَمِ پَرَارِ يَا خُوَارِ اِيْمَانْدَارِ كَالَا
نَدَشْتَهٗ بَشَهٗ وَ يَا دَا خُوْرَاكِ رُوْزَانَهٗ خُوْ

مُحْتَاج بَشَه، ﴿١٦﴾ و یکی از شُمو دَزُو
بُگِیَه، ”بَخیر بو رُو؛ خُدا تُو ره سیر و
گرم کنه.“ و لے ضُرُورَتِ اَزُو ره پُوره
نَکنه، ای توره بَلدِه اَزُو چی فایده دَره؟
﴿١٧﴾ امی رقم ایمان که قد عمل قتی
نَبَشَه مُردِه یَه.

﴿١٨﴾ اِمکان دَره یَگو کس بُگِیَه:
”تُو ایمان دَری و ما اعمالِ نیک
دَرُم.“ لیکِن تُو دَز مه ثابت کُو که چی
رقم میتنی بَدُونِ اعمالِ نیک ایمان
دَشْتَه بَشی و ما ایمان خُو ره دَ و سِیلَه

اعمال خُو دَز تُو ثَابِتِ مُونِم. ①۹ تُو
عقیدہ دَری کہ خُدا یِگ آستہ. دُرُست
آستہ! حتّیٰ جِنیّاتِ امِ عقیدہ دَره کہ
خُدا یِگ آستہ و از ترسِ قِضاوَتِ خُدا
میلرزہ.

②۰ آی آدِمِ نَادو! آیَا نَمِیدَنی کہ
ایمانِ بَدُونِ اَعْمَالِ نِیکِ بے فایده یَہ؟
②۱ بابہ کَلونِ مو اِبْرَاهِیمِ دَ وَسِیلَہ
اعمالِ نِیکِ خُو دَ پِیشِ خُدا عَادِلِ-و-
نِیکِ حِسَابِ شُد، چْرَاکہ اُو اِسْحاقِ
بَاچَہ خُو رَہ دَ نِیّتِ قُرْبَانِی دَ قُرْبَانِگاہ

بُرْدَه دَ خُدا تَقْدِيمِ كَد. ۲۲) شُمُو

مِینِگْرِید کِه اِیْمَان و عَمَلِ اَزُو قَد
یِگْدِیگِه خُو یِگْجای کار مُوکَد و اِیْمَانِ

اَزُو تَوَسُطِ عَمَلِ شِی کَامِلِ شُد. ۲۳)

دَزی رَقْمِ نَوِشْتَه هَای تَوَرَاتِ پُورَه شُد
کِه مُوگِه: "اِبْرَاهِیمِ دَ خُدا اِیْمَانِ اُورَد و

ای بَلَدَه اَزُو یِگْ عَمَلِ عَادِلَانَه حِسَابِ
شُد" و نَامِ شِی «دوستِ خُدا» اِیْشْتَه

شُد. ۲۴) پَسِ شُمُو مِینِگْرِید کِه اِنْسَانِ

نَه تَنها از راهِ اِیْمَانِ، بَلْکِه دَ وَسِیلَه

عَمَلِ خُو عَادِلِ و رَاسْتِکَارِ حِسَابِ

مُوشَه. ۲۵) دَمَزی رَقْمِ رَاحابِ کِه یِگْ

خَاتُونِ بَدْكَارِه بُوْد، دَ وَسِيْلَه كَارِ نِيك

خُو يَعْنِي پَنَاهِ دَدُو دَ مُخْبِرَايِ بَنِي

إِسْرَائِيلِ وَ رَبِّي كَدُونِ اَزْوَا اَز رَاهِ

بِے خَطَرِ، نِيك وَ عَادِلِ حِسَابِ شُد. (۲۶)

رَقْمِيكِه جِسْمِ بِي رُوحِ مُرْدِه يَه، اُمُو رَقْمِ

اِيْمَانِ بِي عَمَلِ اَمِ مُرْدِه يَه.

إِحْتِيَاطِ دَ تَوْرِه كُفْتُو

۳ (۱) بَرَارَايِ مَه، غَدْرِ شُمُو

مَعْلِمِ دَرَسِ رُوحَانِي نَشْنِيدِ، چُونِ شُمُو

مِيْدَنِيدِ كِه مُو مَعْلِمَا سَخْتَرِ قِضَاوَتِ

مُوشی. ② پگِ ازمو خطا های گلو

مُونی و کسی که دَ توره گُفتو خطا
نَکنه، آدمِ کاملِ آسته و میتنه تمامِ جانِ
خُوره اداره کُنه.

③ مو دَ دانِ آسپ لَغام میندزی تا

دَ تی فرمان مو شُنه. دَمزی طریقه تمامِ
جِسِمِ آسپ ره دَ هر طرف که بِخاهی

دَور دَده میتنی. ④ یا فرضِ مِثال،

یگِ کِشتی کُته که بادِ تیز اُو ره تیله

مُونه، اُو قد یگِ جِلو ریزگگ دَ هر

طرف که دِلِ کِشتی وانِ بِخایه بُرده

مُوشه. ⑤ زِبُو ام امی رقم آسته:

اگرچه یگ حِصّه ریزگِگِ جسمِ مو
آسته، مگم لافای کُته کُته میزنه.

شُمُو میدنید که یگ چرغکِ آتش

میتنه جنگلِ کُته ره درِ بدیه. ⑥ زِبُو

ام یگ آتش آسته. دَ مینکلِ اعضای

جِسمِ مو زِبُو یگ دُنیای پُر از شرارت

آسته که تمامِ وجودِ مو ره آلوده مونه و

دورونِ زندگیِ مو ره آتش زده دَ دوزخ

تَبَدیلِ مونه و خود شی از آتشدوزخ در

میگیره. ⑦ هر رقم حیواناتِ وحشی،

مُرْغَكَو، خَزِنْدَه‌گُو و حَيَوَانَاتِ دَرِيَايِي
رِه اِنْسَان تَنِستَه كه رام كُنَه و آلي ام
مِيتنَه، ^⑧ ليكن هيچ كس نَمِيتنَه كه
زِبُو رِه رام كَنَه. زِبُو شَرِيرِ رام نَاشُدَنِي
و پُر از زارِ كُشِنْدَه يَه.

^⑨ مو قد امزي زِبُو خُداوند رِه كه
آتِه آسماني مو آستَه حمد-و-سِپاس
مُوگِي و ام اِنْسَان رِه كه خُدا رَقْمِ خود
خُو جور كَدَه، نَالْتِ مُونِي. ^⑩ از يِگ
دان ام بَرَكْتِ شَنِيدَه مُوشَه و ام دَو-و-
دَشَنام. آي پَراراي مَه، اي رَقْمِ بايد

نَبْشَه. ①① آیا اِمکان دَره که از یِگ

چشمه ام او شِیرین و ام او شور بُر

شُنَه؟ ①② برارای عزیز مه، آیا درختِ

انجیر مِیتنه زیتُون ثمر بَدیه؟ یا تاگِ

انگور، انجیر؟ هرگز نه! پس هیچ

چشمه شور ام نَمیتنه که او شِیرین

بَدیه.

حِکْمَتِ آسْمَانِی

①③ دَ بَین شُمُو کِی هُوشیار و دانا

بِه؟ اگه کَدَم کس آستَه، او باید دَ

زندگی خُو اعمالِ نیک دَشته بَشه و
 اعمال خُو ره دَ فروتنی که از حِکمت دَ
 و جُود مییه، نِشو پدیه. ^(۱۴) لیکن اگه
 شُمو دَ دِل خُو سخت حسادت و
 خودخاهی دَرید، لافِ بیجای نَزید و دَ
 ضِدِ حقیقت دروغ نَکید. ^(۱۵) ای رقم
 حِکمت-و-دانایی از عالمِ باله نییه،
 بلکه دُنیایی، نَفسانی و شَیطانی آسته.
^(۱۶) چُون دَ هر جای که حَسَد و
 خودخاهی آسته، دَ اُونجی بے نظمی و
 هر رقم شرارت ام و جُود دَره.

۱۷) مگم حکمت-و-دانایی که از

عالمِ باله ریشه میگیره، اوّل پاک، بعد
ازو صلح طلب، حوصله‌مند،

نصیحت‌پذیر، پُر از رحمت و ثمر نیکو،
بے طرف و بدونِ خودنمایی آسته. ۱۸)

ثمرِ عدالت که د صلح و جود دره، د
وسیله کسای کشت موشه که صلح
طلب آسته.

نتیجه آرزوهای ناپاکِ ای دنیا

۲ ۱) عِلَّتِ جنگ-و-جنجال د

بَيْنَ شُمُو چي آسته؟ آيا عِلَّتِ ازوا
خَاهِشَهاى نَفْسَانِي شُمُو كه دَ اَعْضَاى
جِسْمِ شُمُو جَنگِ مُو كُنْه، نِيِيه؟ ②
شُمُو چِيمِ خُو رِه دَ چِيزِي مِيلِيدِ كه
نَدْرِيدِ، شُمُو قَتْلِ و حَسَادَتِ مُوْنِيدِ،
مَگَمِ نَمِيْتَنِيدِ اُو رِه حَاصِلِ كَنِيدِ؛ شُمُو
جَنگِ و جَنجَالِ مُوْنِيدِ، لِيكِنِ بَازَمِ دَ
دِستِ شُمُو نَمِيِيه، چِراكه شُمُو از خُدا
طَلَبِ نَمُونِيدِ. ③ و طَلَبِ امِ كه مُوْنِيدِ
دَ دِستِ شُمُو نَمِيِيه، چِراكه قَدِ نِيَتِ بَدِ
طَلَبِ مُوْنِيدِ تا خَاهِشِهاى نَفْسَانِي خُو
رِه پُورِه كَنِيدِ.

④ آی مردُمِ زِناکارا! آیا شُمو

نَمُوفامید که دوستی دُنیا، دُشمنی قد

خُدا اَسته؟ پس هر کسی که میخایه

دوستِ دُنیا بَشه، اُو دُشمنِ خُدا جور

مُوشه. ⑤ آیا شُمو فِکر مُونید که

نوشته های مُقَدَّس بے فایده مُوگه که

”خُدا روحی ره که دَز مو قرار دده،

سخت دَزشی علاقه دَره؟“ ⑥ مگم

خُدا ازی کده ام فِیضِ کَلو دَز مو

مُوبَخشه. امزی خاطر دَ کِتَابِ مُقَدَّس

مُوگیه:

”خُدا مُخَالَفِ آدَمایِ کِبْرِی-و-
مغرور آسته،

لیکن دَ آدَمایِ بے کِبْرِ فِیض
مُوبَخْشَه.“

⑦ پس از خُدا اِطَاعَتِ کَنِید و دَ
مُقابِلِ شَیْطُو اِستادَگی کَنِید تاکه
شَیْطُو از پیش شُمو دُوتا کُنه. ⑧ دَ
خُدا نزدیک شُنید تا اُو ام دَز شُمو
نزدیک شُنه. اَی گُناهکارا، دِستای خُو
ره از گُناه پاک کَنِید و اَی مردُمای
دُودِلَه، دِل خُو ره صاف کَنِید؛ ⑨

ماتَم بِگِیرِید، وویے و مَخْتَه کِنِید؛
بیلید که خَنَدِه شُمو دَ وویے و خوشی
شُمو دَ غَم بَدَل شُنَه. ⑩ دَ حُضُورِ خُدا
خود ره خاکسار کِنِید و اُو شُمو ره
سربلند مُونَه.

قِضاوَت کدو دَ بِلَه دِیگرو

⑪ آی برارو، بَدگویی یگدِیگِه خُو
ره نَکِنِید. چُون هر کسی که برارِ
ایماندار خُو ره بَد بُگِیَه یا دَ بِلَه ازو
قِضاوَت کنه، دَ حَقِیقت اُو شَرِیعت ره
بَد مُوگِیَه و دَ بِلَه شَرِیعت قِضاوَت

مُونَه. پس اگه شُمُو دَ بِلَه شَرِيعَت
قِضَاوَت كُنِيد، شُمُو مُطَابِقِ شَرِيعَت
عَمَل نَمُو كُنِيد، بَلَكِه قَاضِي شِي جُور
مُوشِيد. ^(۱۲) تَنهَا يِگ صَاحِبِ شَرِيعَت
و قَاضِي و جُود دَرَه، كِه قُدْرَتِ نِجَات
دَدُو و تَبَاه كَدُو دَ دِستِ اَزُو يَه. پس تُو
كِي اَسْتِي كِه دَ بِلَه هَمْسَايَه خُو
قِضَاوَت مُونِي؟

پَف-و-پِئَاق دَ بَارِه كَارَايِ آيِنْدَه

^(۱۳) آيِ آدْمَايِ كِه مُو كِيد: ”اِمْرُوز
بَا صَبَاح دَ فِلَان شَار مُورِي و يِگ سَال

ره دَ اُونجی تیر کده تُجارت مُونی و

فایده کلو دَ دِست میری، ” ۱۴ دَ

حالیکه شُمو نَمیدنید که صَباح چی

مُوشه، چُون زِندگی شُمو رِقْمِ تَفْت-و-

بُخار اَلّی اَسْتِه که یِگ لَحْظِه دِیده

مُوشه و بعد ازو از بَین مورِه. ۱۵ پس

دَ جای ازو شُمو باید بُوگید: ” اگِه خُدا

خاسته بَشِه و مو زنده بَشی، ای کار یا

اُو کار ره مُونی. ” ۱۶ لیکِن فِعْلاً

شُمو لاف مِیزنید که لاف زِدو هر رِقْم

شی بَد اَسْتِه. ۱۷ پس هر کسی که

انجام دَدونِ کارِ نیک ره مُوفامه و

انجام نمیدیه، اُو گُناهکار حساب
مُوشه.

اخطار دَ سرمایهدارا

۵ ① ای مردُم سرمایهدار،

مَخْتَه و چخرا کنید، چراکه بلا-و-غَم دَ
سر شُمُو آمدنی آسته. ② مال-و-

دَولت شُمُو بَرَباد شُدِه و کالای شُمُو ره

کویه خورده. ③ طِلّا و نُقِرِه شُمُو ره

زَنگ زده و زَنگ زَدگی ازوا دَ پِیش خُدا

دَ ضِدِ شُمُو شاهِدی میدیه و رِقَمِ آتِش

اَلّی گوشت شُمو ره مُخوره، چُون
شُمو حتیدَ روزای آخِر ام دَ جَم کدون
مالِ دُنیا مصرُوف اَسَتید.

④ مُزدِ امزُو کارگرا ره که زمینای
شُمو ره دِرُو کده، شُمو دَغلی کده نِگاه
کدِید و امُو مُزد دَ ضِد شُمو فریاد
مُونه. و ناله امزُو دِرُوگرا دَ گوش
خداوندِ لشکرها رسیده. ⑤ شُمو دَ
رُوی زمی عیش و نوشِ کَلو کده کُفت
دِل خُو ره بُر کدِید و خود ره بَلدِه روز
کُشتو چاق کدِید. ⑥ شُمو آدمِ عادِل-

و-نیک ره محکوم کدید و دَ حالیکه
هیچ از خُو دِفَاع نَمُوکد، اُو ره کُشتید.

صَبْر دَ وَخْتِ مُشْکِلَات

⑦ پس امزی خاطر، آی برارو، تا
روزِ اَمَدونِ مَولا عِسیٰ صَبْر-و-حَوصِلَه
کنید. اونه، دیغو بَلدِه کِشتِ پُر اَرزِشِ
زَمینِ خُو اِنْتِظارِ کِشیدِه صَبْر-و-حَوصِلَه
مُونه تاکه بارِشِ اوّل و آخِر دَ بِلِه کِشت
بُبارِه. ⑧ اَرِه، شُمُو ام باید صَبْر
دَشته بَشید و خاطر جَم بَشید، چراکه
اَمَدونِ مَولا عِسیٰ قَریب اَسْتِه.

⑨ آبرارو، از یگدیگه خُو

شکایت نکنید، نشنه که خودون شُمو
محکوم شنید؛ چُون قاضی حقیقی امی
آلی بلده قضاوت کدو دَ دانِ درگه
ایسته یه.

⑩ برارو، از صبر-و-خوصیله

پیغمبرای که دَ نامِ خداوند توره گفته و
رَنج کشیده، سرمشق بگیرید. ⑪

واقعاً، مو آدمای پُر صبر و تَحْمَل ره
خوشبخت میدنی. شُمو دَ باره صبر-و-
تَحْمَلِ ایوب پیغمبر شنیدید و کاری ره

که دَ آخِرِ خُداوندِ بَلَدِه اَزُو انجام دَد
اممیدَنید، چُون خُداوند غَدْر رَحیم و
مَهرَبو آستِه.

۱۲) از پگ کده مُهمتر، آی برارای
مه، قَسَم نَخورید؛ نَه دَ آسمو و زمی و
نَه دَ هیچ چیزِ دیگه. «نَه» شُمو «نَه»
بَشَه و «آرے» شُمو «آرے» بَشَه؛
نَشَنه که محکوم شُنید.

قُدْرَتِ دُعا

۱۳) اگه کُدم نفر دَ بَینِ شُمو دُچارِ

رَنج-و-مُصِيبَت بَشَه اُو بايِد دُعا كنه و

كسى كه خوش آسته، بايِد سُرود

بِخانه. ^(۱۴) اگه كسى دَ بَيْن شُمو

ناجور بَشَه، اُو بَزُرگايِ جماعتِ

ايماندارا ره طلب كنه كه بيه و دَ نامِ

مَولا عيسىٰ بَلَدِه شى دُعا كده جان

شى ره قد روغونِ زَبْتُون چرب كنه. ^(۱۵)

دُعاى كه از رُوى ايمان بَشَه ناجور ره

شفا ميديه و مَولا عيسىٰ اُو ره از بسترِ

ناجورى باله مونه؛ و اگه گناه كده

بَشَه گناه شى ام بخشيده موشه. ^(۱۶)

پس گناهى خُو ره دَ پيشِ يگديگه خُو

اِقْرَارِ كُنَيْدٍ وَ بَلَدِهِ يَكْدِيْغِهْ خُو دُعَا كُنَيْدِ
تَاكِهْ جُوْر شُنَيْدِ. دُعَايِ آدَمِ صَادِقِ-و-

رَاسْتَكَارِ قُدْرَتِ وَ تَاثِيْرِ كَلُو دَرِهْ. ①٧

اَلْيَاسِ پَيْغَمْبَرِ مِثْلِ اَزْمُو وَرِي يِگِ
اِنْسَانِ بُوْدِ، لِيَكِنِ وَخْتِي اَز تِي دِلِ دُعَا
كِدْ كِهْ بَارُو نَبَارِهْ، تَا سِيَهْ وَ نِيْمِ سَالِ دَ
بَلِهْ زَمِي بَارُو نَبَارِيْدِ، ①٨ وَ زَمَانِيَكِهْ
دُوْبَارِهْ دُعَا كِدِ، اَز اَسْمُو بَارُو بَارِيْدِ وَ
زَمِي حَاصِلِ دَدِ.

①٩ اَيِ پَرَارُوْنِ مِهْ، اَكِهْ كُدَمِ كَسِ

دَ مِيْنَكْلِ شُمُو اَز رَاهِ حَقِيْقَتِ كُْمْرَاهِ

شُدِه بَشِه و دِيگِه نِفِر اُو رِه پَس دَ رَاهِ
رَاسْت بِيَرِه، ٢٠ بَدَنِيْد كِه اَمُو نِفِر كِه
كُناهِكار رِه اَز كُمرَاهِي پَس دَ رَاهِ مِيَرِه،
دَ حَقِيْقَت جَانِ اَزُو رِه اَز مَرگِ اَبَدِي
نِجَات مِيَدِيَه و كُناهِ هَايِ غَدْرِ اَدَمِ
كُمرَاهِ رِه مُوِپوشَنَه.